

Nu weet ik niet of de lessen van prof. KOUWER mijn mede-leerlingen een even groote pituitrine-vrees ingeboezemd hebben als bij mij het geval geweest is. Is dit echter zoo, dan kan ik hun niet genoeg aanbevelen deze vrees eveneens te laten varen, daar ik meen, dat men door het verwerpen van de pituitrine zijn patiënten een van de grootste voordeelen van de moderne therapie onthoudt.

Genemuiden, Juni 1931.

Dr. J. BAX, arts.

De vriendelijkheid der redactie geeft mij gelegenheid voor een kort naschrift. Het verheugt mij, dat dr. BAX althans eenige jaren de vrees voor pituitrine heeft behouden, en ik hoop, dat dit met vele oud-studenten het geval is. Hij zal zich herinneren, dat ik het middel voor kliniek en policliniek in den ban deed om de groote kansen voor misbruik, die er aan verbonden zijn. Ik geef toe, dat ook andere, overigens voortreffelijke geneesmiddelen en geneeswijzen niet vrij daarvan zijn. Ik heb daarom mijn best gedaan, den aanstaanden artsen te leeren, hoe de natuurlijke baring, dikwijls zeer langzaam, belooft en van hoeveel belang voor moeder en kind het door verstand en kennis van zaken geleide geduld van den verloskundige is. Daarom heb ik hen niet in aanraking willen brengen met de gevaarlijke verleiding van pituitrine. Dat geen van mijn oud-leerlingen geheelonthouder van dat middel is gebleven, is mij bekend en ik betreur dat geenszins. Dat sommigen blind zijn gebleven voor de groote gevaren ervan, betreur ik, maar ik ben hiervoor zeker niet aansprakelijk.

B. J. KOUWER.

HET ONTWERP VAN WET INZAKE RÖNTGENTOESTELLEN.

De vorige week is het wetsontwerp betreffende Röntgentoestellen in de Tweede Kamer behandeld en aangenomen, niettegenstaande de beide collegae kamerleden hiertegen hun ernstige bezwaren hebben geuit, niettegenstaande ook het adres der Ned. Maatsch. v. Geneeskunde (zie N. T. v. G. 1931, bldz. 1879).

Nogmaals waag ik het op deze quaestie terug te komen, aangezien nog vele collegae — niet-Röntgentoestelbezitters — meenen, dat deze zaak hun niet aangaat en zich er dus hoegenaamd niet bezorgd over maken. Toch moet dit wel — er is nog een Eerste Kamer! Doch zoolang de artsen zelf niet bezorgd zijn over dezen principieelen misstap, is het niet te verwachten, dat leken beter voor hun belangen zullen opkomen.

Ook in ons beroep geldt, dat de grootste vrijheid de grootste verantwoordelijkheid en gebondenheid met zich brengt, dat is het fundament van al ons werken „bevoegd tot de uitoefening der Geneeskunde in haar vollen omvang, strafbaar wanneer door onkunde of nalatigheid de gezondheid der patiënten in gevaar wordt gebracht.”

Door dit ontwerp nu wordt een eerste stap gedaan in de richting, die deze vrijheid zoowel als deze verantwoordelijkheid aan banden gaat leggen. De minister heeft uitdrukkelijk verklaard, dat de arts te weinig afweet van Röntgentechniek om met deze stralen te mogen werken; de patiënten blijken niet meer voldoende beveiligd door de tot nu toe geldende verantwoordelijkheid. In den vervolge zal moeten worden uitgemaakt wie boven zijn algemeene artsbevoegdheid zich nog op dit terrein mag bewegen. De uitoefening der geneeskundige practijk „in haar vollen omvang” wordt beperkt. Ziehier de principieele misstap. Is het scalpel zooveel minder gevaarlijk: Zijn het recordspuitje, de forceps, vele medicamenten zooveel onschuldiger? Toch mag elke arts er mede werken zoover als zijn kunde en zijn verantwoordelijkheidsgevoel dat toelaten. Is werkelijk het aantal ongelukken, gemaakt door huisarts-Röntgenstralenbezitters zoo groot, dat hierdoor, met voorbijzien van het groote belang, dat in vele gevallen een tijdige Röntgendiagnostiek kan hebben, een principieele wijziging dient te worden gebracht in onze bevoegdheidsbasis?

We mogen er niet in berusten met de gedachte, dat het in de practijk wel niet zoo'n vaart zal loopen. Is eenmaal het terrein van den huisarts wettelijk beperkt,

dan is een antecedent geschapen, waarop nog allerlei andere beperkingen kunnen volgen.

Mocht het noodig blijken in het bijzonder ten opzichte van Röntgentoestellen te waken, welnu, stel een scherpe contrôle in op artsen, die onverantwoordelijk werken, doch torn niet aan een basis, die tot op heden deugdelijk is gebleken.

Ede.

Dr. H. R. M. DE HAAN.

VERZEKERING-MAATSCHAPPIJ „PRECAUTIA”.

Na mijn Ingezonden stukje in het *N.T.v.G.* van 18 April heeft deze Verzekerings-Maatschappij met mij gecorrespondeerd, met het gevolg, dat de verpleegkosten van mijn patiënt zijn betaald, zoodat de zaak in der minne is geschikt.

Amersfoort.

M. KAMERLING.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LOCARNO. — Een lijstje van beschuldigingen. Locarno, de stad van den „Ausgleich der Gegensätze”, de vereffening der tegenstellingen, heeft twee tegenstellingen te gast gehad, waartusschen vooreerst geen vergelijk mogelijk zal zijn: den internationalen artsenkursus en het internationale congres voor dierenbescherming en tegen vivisectie. Collega A. H. VAN GELDER is, om voor den regen te schuilen, bij de dierenbescherming binnen geloopt, en beschrijft aldus, wat hij daar vernomen heeft.

„In tegenwoordigheid van een ongeveer 100-koppig gezelschap, waarvan velen als profeten vermomd waren, hoorde ik een groot gedeelte aan van de rede van den Duitschen afgevaardigde *dr. med.* . . . ! (?)

Ik was niet vlug genoeg om eenige van de termen, die mij bijzonder troffen direct en woordelijk over te nemen, maar de strekking van die woorden (zijn voordracht heette „Medizinalpolitik”) was ongeveer deze:

I. In Deutschland zal er binnenkort op elke 1000 inwoners 1 arts zijn; die moeten hun bestaan rechtvaardigen, *dus* hoe meer artsen, hoe slechter de gezondheids-toestand.

II. Artsen worden menschen, wier doel het is, zooveel mogelijk verwijsbriefjes te verzamelen.

III. De arts vindt er uit eigenbelang nooit aanleiding toe, de bevolking in te lichten *hoe* de bevolking gezond kan blijven (*hört, hört!* riepen de profeten).

IV. „Sie schaffen sogar künstlich Krankheiten”.

V. Prof. ALDERSHOFF uit Utrecht had bevestigd de diagnose postvaccinale encephalitis bij een kind (uit Düsseldorf, meen ik) dat *op den dag* van de met geweld gedane vaccinatie ziek was geworden en na ongeveer tien dagen was gestorven; „een wettelijk geoorloofde justitiemoord derhalve”. Zou dit geen flagrante leugen zijn?

VI. „De reactie van WASSERMANN, die zoo ontzettend veel kwaad heeft gedaan.”

VII. „Wir haben ein Gesetz zur Vermehrung der Geschlechtskrankheiten”.

Kortom, het was weerzinwekkend, de laaghartige wijze, waarop de artsen werden belasterd onder het mom van dierenbescherming. (Bij het overlezen van mijn aantekeningen bemerk ik, dat wat die collega gezegd had, nog veel erger was.) Ik ben dan ook weggelopen. . . .” En hij besluit:

„Ware mijn pen beter versneden geweest, dan had ik zeker een vlammend stukje aangeboden voor het *Tijdschrift*”.

Het behoeft intusschen niet vlammender. Reeds bij de simpele opsomming van het vernomene slaan de vlammen eruit.

Voor de psychologen zou het een belangwekkend, en voor de samenleving een nuttig onderzoek zijn, eens na te gaan door welke diepere oorzaken de leuze der dierenbescherming, om een kern van goedwillenden henen, zooveel menschenhaat, leugenachtigheid en sadistische phantasie bijeenbrengt.